

BERLĪNES REKVIĒMS

1. LIELAIS PATEICĪBAS KORĀLIS

Slavējiet nakti!
Slavējiet nakti un tumsu, kas jūs apņēm!
Nāciet bariem!
Verieties debesīs: jums diena jau
pagājusi.
No sirds slavējiet!
No sirds slavējiet debesu vājo atmiņu!
Un, ka tās neatmin ne jūsu vārdu, ne seju.
Neviens nezina, ka jūs vēl esat te.
Slavējiet zāli!
Slavējiet zāli un zvērus, kas blakus jums
dzīvo un mirst!
Skatiet, kā dzīvo zāle un zvēri.
Tiem arī jāmirst kopā ar jums.
Slavējiet aukstumu!
Slavējiet aukstumu, tumsu un postu!
Raugieties šurp:
Nekas jūs netraucēs,
Un jūs mierīgi varēsiet mirt!

II BALĀDE

Par noslīkušo meitēnu

Kad viņa noslīkusi
peldēja lejup pa strautiņiem lielajās upēs,
debesu opāls brīnišķīgi mirdzēja,
kā gribēdams mierināt līķi.
Jūraszāles un aļģes viņu ieskāva tā,
ka palēnām viņa kļuva arvien smagāka.
Dzestri peldēja zivis gar viņas kājām,
arī augi un zvēri traucēja viņu pēdējā
gaitā.
Un debesis vakarā bija tumšas kā dūmi.
Un zvaigžņu gaisma nespēja izlauzties
cauri.
Taču agri tapa gaišs,
lai dotu viņai vēl vienu rītu un vakaru.
Kad viņas bālais līķis ūdenī sapuva,
bija tā, ka Dievs viņu palēnām aizmirsā,
vispirms viņas seju, tad rokas un
visbeidzot viņas matus.

DAS BERLINER REQUIEM

1. GROSSER DANKCHORAL

Lobet die Nacht!
Lobet die Nacht und die Finsternis, die
euch umfängen!
Kommet zuhauf!
Schaut in den Himmel hinauf:
Schon ist der Tag euch vergangen.
Lobet von Herzen!
Lobet von Herzen das schlechte
Gedaechtnis des Himmels!
Und dass er nicht weiss euren Nam' noch
Gesicht.
Niemand weiss, dass ihr noch da seid.
Lobet das Gras!
Lobet das Gras und die Tiere, die neben
euch leben und sterben!
Sehet, wie ihr lebet das Gras und das
Tier.
Und es muss auch mit euch sterben.
Lobet die Kaelte!
Lobet die Kaelte, die Finsternis und das
Verderben!
Schauet hinan:
Es kommet nich auf euch an.
Und ihr koent unbesorgt sterben.

II BALLADE

Vom ertrunkenen Maedchen

Als sie ertrunken war und
hinunterschwamm von den Baechen in
die groesseren Fluesse,
schien der Opal des Himmelswundersam,
als ob er dei Lieiche beguetigen muesse.
Tang und Aolgen hielten sich an ihr ein,
so dass sie langsam viel schwerer ward.
Kuehl die Fische schwammen an ihrem
Bein,
Pflanzen und Fische beschwerten noch
ihre letzte Fahrt.
Und der Himmel ward abends dunkel wie
Rauch
und hielt mit den Sternen das Licht in der
Schwebe.
Aber frueh war er hell,
damit es auch fuer sie noch Morgen und
Abend gebe.

Tad viņa kļuva par upes maitu līdzās
citām maitām.

III PIEMIŅAS PLĀKSNE

Te dus jaunava

Te dus jaunava Joanna Beka.
Kad viņa mira, nevainība jau bija
zaudēta.
Vīrieši deva viņai pēdējo triecienu,
Tāpēc viņa aizbēga no šīs saldās dzīves.
Dusi saldi, dusi saldi.

IV PIRMAIS ZIŅOJUMS PAR NEZINĀMO KAREIVI, KAS DUS ZEM TRIUMFA ARKAS.

Mēs nācām no kalniem un okeāna,
lai viņu nosistu.
Mēs ķērām viņu cilpās,
kas stiepās no Maskavas līdz Marseļas
pilsētai,
un mērķējām no lielgabaliem, kas
sasniedza viņu jebkurā vietā,
kur vien viņš varēja aizbēgt,
ja vien viņš mūs redzēja.
Mēs pulcējāmies četrus gadus,
pametām savus darbus un bijām
grūstošajās pilsētās,
mūs uzmundrināja daudzās valodās no
kalniem līdz okeānam,
kur bija viņš.
Tā mēs viņu nositām ceturtajā gadā.
Blakus bija tie, kuri redzēja viņu
piedzimstam.
Tie apstāvēja viņu nāves stundā:
Mēs visi.
Un tur bija arī kāda sieviete, kas viņu
dzemdēja, un tagad klusēja,
kad vedām viņu prom.
Lai zeme viņu aprij, āmen!
Nosizdami, tie dauzīja viņu, līdz izdzisa
vaibsti no dūru triecieniem.

Als ihr bleicher Leib im Wasser verfaulet
war,
geschah es, dass Gott sie
allmaechlichvergass,
erst ihr Gesicht, dann die Haende und
zuletzt erst ihr Haar.
Dann ward sie Aas in Fluessen mit
viellem Aas.

III MARTERL

Hier ruht die Jungfrau

Hier ruht die Jungfrau Johanna Beck.
Als sie starb, war ihr Unschuld schon
vorher weg.
Die maenner haben ihr den Rest gegeben,
drum floh sie aus diesem suessen Leben.
Ruhe sanft, ruhe sanft.

IV ERSTER BERICHT UEBER DEN UNBEKANTEN SOLDATEN UNTER DEM TRIUMPHBOGEN

Wir kamen von den Gebirgen und vom
Weltmeer,
um ihn zu erschlagen.
Wir fingen ihn mit Strikken,
langend von Moskau bis zur Stadt
Marseille
und stellten auf Kanonen, ihn erreichend
an jedem Punkt,
wo er hinfliehen konnte, wenn er uns sah.
Wir versammelten unsd vier Jahre lang,
legten nieder unsere Arbeit und standen
in den zerfallenden Staedten,
uns zurufend in vielen Sprachen von den
Gebirgen bis zum Weltmeer,
wo er sei.
So erschlugen wir ihn in viertem Jahr.
Dabei waren, die er war geboren zu sehn
um sich stehend zur seines Todes:
Wir alle.
Und dabei war eine Frau, die ihn geboren
hatte und die geschwiegen hatte,
als wir ihn holten.
Der Schooss sei ihr ausgerissen, Amen!
]Als sie ihn aber erschlagen hatten,
richteten wir ihn zu, dass er sein Gesicht
verlor durch die Spuren unserer Fauste.
So machten wir ihn unkenntlich,

Tā mēs viņu darījām neatpazīstamu,
lai viņš vairs nebūtu nekāds Cilvēka
Dēls.
Un izrakām viņu un aiznesām mājās uz
savu pilsētu
un parakām viņu zem akmens,
un proti zem arkas, sauktas par Triumfa
arku,
kas sver tūkstoš centneru,
lai nezināmais kareivis tiesas dienā
nekādi nevarētu nepazīstams vērsties pie
Dieva
un atkal nokļūt gaismā, un mūs,
atpazīstamos, saukt tiesas priekšā.

V Otrais nezināmā kareivja, kas dus zem Triumfa arkas, ziņojums

Viss, ko es jums teicu

Viss, ko es jums teicu par nezināmā
kareivja nogalināšanu un nāvi,
un par viņa sejas izkropļošanu,
arī tas, ko es teicu par viņa slepkavu
pūlēm liegt viņam atgriešanos,
ir patiesība.
Taču viņš tiešām neatgriezīsies.
Viņa vaigs bija dzīvības pilns kā jūšējais,
līdz tika sadragāts un nebija vairs tāds.
Un nekas vairs nebija redzams uz šīs
pasaules,
viss bija sagrauts,
ne tagad, ne vēlāk viņa mute nerunās
tiesas priekšā.
Un tiesas arī nebūs,
jo viņa brāļi ir miruši un miris ir akmens
pār viņu,
un man zēl šī šausmīgā apsmiekla,
un es atsaucu savu apsūdzību.
Bet es lūdzu jūs, kas viņu reiz situši,
esiet rāmi un nesāciet atkal strīdus,
jo viņš taču ir miris.
Bet es lūdzu jūs, kas viņu reiz situši:
novāciet vismaz to akmeni, kas likts pār
viņu,
jo šī Triumfa arka taču nav svarīga un
dara mani,
kurš jau ir aizmirsis nosisto, skumju.

dass er keines Menschen Sohn mehr sei.
Und gruben ihn aus unter dem Erz, trugen
ihn heim in unsere Stadt
und begruben ihn unter dem Stein,
und zwar unter einem Bogen, genannt
Bogen des Triumphs,
welcher wog tausend Zentner,
dass der unbekannte Soldat keinesfalls
auf Stuede am Tag des Gerichts
und unkenntlich wandelte vor Gott,
dennoch wieder im Licht
und bezeichnete uns Kenntliche zur
Gerechtigkeit.

V ZWEITER BERICHT UEBER DEN UNBEKANNTEN SOLDATEN UNTER DEM TRIUMPHBOGEN

Alles, was ich euch sagte

Alles, was ich euch sagte ueber
Ermordung und Tod des unbekannten
Soldaten
und die Verwuestung seines Gesichts,
auch was ich euch sagte ueber die
Bemuehung seiner Moerder, ihn zu
hindern am Wiederkommen,
ist wahr.
Aber er kommt nicht wieder.
Sein Gesicht war lebendig wie das eure,
bis es zerschmettert wurde und nicht
mehr war.
Und es ward nicht mehr gesehn auf dieser
Welt,
weder ganz noch zerschmettert,
weder heute noch am Ende der Tage,
und sein Mund wird nicht reden am
juengsten Gericht.
Es wird kein Gericht sein,
sondern euer Bruder ist tot und tot ist der
Stein ueber ihm,
und ich bedaure jeglichen Hohn,
und ziehe zurueck meine Klage.
Aber ich bitte euch, da ihr ihn nun einmal
erschlagen habt,
still, fangt nicht von neuen an zu streiten,
da er doch tot ist.
Aber doch bitte ich, da ihr ihn also
erschlagen habt:
entfernt wenigstens den Stein ueber ihm,

Tā ik dienas atgādina man jūs,
kas esat vēl dzīvi,
kas nav vēl nosisti.
Kāpēc lai jūs to neizdarītu?

denn dieses Triumphgeheul ist doch nicht
noetig und macht mir Kummer,
denn mich, der ich den Erschlagenen
schon vergessen hatte,
erinnert er taeglich an euch, die ihr noch
lebt,
ud die ihr immer noch nicht erschlagen
seid.
Warum denn nicht?